

Böszörményi Gyula

ZSÓFI

és az ösboszorkány

Böszörményi Gyula
Zsófi és az
ősboszorkány

Ajánlás

Köszönettel ajánlva a könyvben is szereplő mestereimnek és barátaimnak: Lázár Ervinnek, Csukás Istvánnak, Békés Pálnak, Bereményi Gézának és Cseh Tamásnak.

A szerző

Zsófi és az elnévtelenedett falu

1. könyv

I.

A Rontásúzők és Szörnyszívatók Árnyjurtájának Kollégiuma

Zsófi természetesen tudta, hogy éppen álmodik.
Méregzöld fenyvesszel borított, hófedte táj felett repült. Hosszú, barna hajába belekapott a jeges szél, arcát jégkristályok szurkálták, ő mégsem fázott, hiszen az imént olvasta magára a kandalló-bűbájt, ami melegen tartotta. Combjával erősen szorította a sütőlapátot, ami halkan morogva-zúgva repítette, amerre a lány akarta. Jobbján Settenke, az őrdenevér cikázott a fekete ég háttére előtt, olykor vidáman fütyögve, hiszen soha nem volt boldogabb, mint mikor gazdájával szárnyalhatott.

Zsófi kikerült egy sziklás hegycsúcsot, süvítvé száguldott végig a völgykatlanon, s odalenn megpillantotta a folyó csillogó jégpáncélját. Nem tudta, honnan ered és hová tart a névtelen víz, mégis követte. Elvégre álmodik, s ez csupán az éberek számára kiszámíthatatlan, ijesztő kaland. A révülők képesek irányítani saját álmaikat, így Zsófi is azon volt, hogy minél inkább kiélvezze az éjszakai túrát. A folyó bizonyára „üzenet”, iránymutató jel, és ő nem fél követni. A révülő lány, aki nemrég még a Vajákosképző tanonca volt, szeretett az Álomvilágban utazni. Soha nem tudhatta, milyen érdekes találkozásban, mókás felfordulásban lesz része.

A hatalmas hegyek áthatolhatatlanul sűrű erdőhajától körülvéve, a völgy puha ölében sárga fénypontok tűntek fel. Zsófi elégedetten elmosolyodott. Nem tévedett hát, mikor úgy gondolta, hogy a folyó lakott területre vezet. Az apró falu csupa rönkházból állt, tornácukat ősi faragások díszítették, s a legtöbbnek vaskos nádtető jutott, mely olyan kócos volt, mintha csak az égből pottyantották volna az épületre. A főtéren harangláb meredezett. A harang kötelét alaposan körbehurkolták a gerendán, hogy ne rángathassa a szél. A réznyelv néha mégis halkán csendített egyet-egyet.

Zsófi tett néhány kört a falu fölött. Látta a folyópartra húzott, hasra fordított halászcsónakokat, a házak hátsó udvarában álló, meleg párát lehelő disznóólakat, az apró ablakok lánglobogású kockáit. Kedves, barátságos helynek tűnt, ahova álma hozta, így végül leereszkedett a főtéren.

Amint a lába talajt ért, Zsófit kellemetlen meglepetés érte: sokan járhattak korábban a téren, ami nem volt lekövezve, így a lány bokáig merült a ragacsos sárba. Elkeseredve bámulta halkán cuppogó, meztelen lábait.

– Álmodhattam volna magamra csizmát – morogta, majd köpenye alatt bűbájostorát kereste. Settenke most cikkant le a felhős ég homályából, s látva, hogyan járt a gazdája, vad fütyöt hallatott, ami nála a fékevesztett jókedv jele volt.

– Ez nem szép tőled! – csóválta a fejét Zsófi, s a hájáról máris egész hólavina csusszant le. – Végre, megtaláltam!

Előkerült a bűbájostor, amit Zsófi nyomban munkára fogott. Felemelte az egyik, majd a másik lábát, és kimondva a varázsigéket, előbb eltiuntette róluk a hideg sarat, majd száraz zoknit, csizmát bájolt rájuk. Settenke közben felfüggeszkedett a haranglábra, persze fejjel lefelé, ahogy az egy rendes denevértől elvárható.

– Akkor most nézzünk körül! – szólt Zsófi, köpenye alá rejtve a bűbájostort. – Vajon kinek az álmovilága ez? És miért éppen ide révültem ma éjjel?

Mint tapasztalt álomutazó, Zsófi pontosan tudta, milyen apró részletekben rejlik egy-egy álom lényege. Bármilyen barátságos is a vidék, ahova került, ha egy nyitva felejtett ablakot csapkod a viharos szél, vagy fekete macska oson a házak árnyékában, az semmiképp nem jelenthet jót. Pedig az erdei falucskában ennél még több gyanús dolgot is felfedezett. Már az sem volt szívderítő, hogy a főtéren bokáig ért a sár; a helybéliek nem sokat törődtek a tisztasággal. S aztán ez a csönd! Mély, süket hallgatás, mintha vaskos vattapamaccsal tömték volna be a lány fülét. Egyedül az időnként süvöltve, metsző-élesen fel-feltámadó szélrohamok recsegtették a rönkházakat, s néha ökörfej nagyságú hókupacok puffantak a földön, leszánkázva a meredek tetőkről.

Zsófi a legközelebbi ablakok felé sietett, s lopva bekukkantott az elsón. Odabenn szegényesen berendezett parasztkonyhát látott, amit a tűzhely narancs lángjai

világítottak meg. A durván faragott tölgyasztal körül öten ültek: a család. Testes asszony, aki két kezét szorosan összekulcsolva bámulta az előtte álló fatálat, amiben egyetlen szem, héjában sült krumplicsülvány. Jobbján a férje, ráncos arcú, bajszos parasztember; ő a két térdére támasztotta hatalmas, favágással „hizlalt” tenyerét. Három gyermekük háttal ült az ablaknak; egy fiú és két lány, nem idősebbek tízévesnél.

A vajákoslány percekig nézte őket, s végül megbor-zongott. A család egyik tagja sem mozdult. Mintha oda-benn kialudt volna a tűz, s ők mind dermedtre fagytak. Időközben Settenke is nyugtalankodni kezdett. Néhányszor körberöppente a teret, majd Zsófi fölé, a ház tornácára függeszkedett.

– Jobb lesz óvatosnak lenni ebben az álomban! – súgta a gazdája, majd vigyázva eltávolodott az ablaktól. A tűz fénye után szüksége volt néhány pillantásnyi időre, míg szeme ismét megszokta az éj sötétjét. Még így is alig látott öt lépésnél távolabb, mivel a hó sűrűn, fehér függönyként szakadt a falura.

– Nézd, arra! – sziszegte a fogai között Zsófi. Settenke lepottyantotta magát az ereszről, kecses ívben felszökött a légből, és a jelzett irányba repült. – Azt hiszem, ott lakhat a bíró, vagy valami hasonló helyi főmókus.

A vajákoslány ismét átvágott a téren, megcélozva azt a magasra épített, a többinél díszesebb, cserépsapkát viselő rönkházat, amit az őrdenevérnek mutatott. Közben, ha nem is olyan közletről, mint az imént, de belesett néhány világos ablakon. Mind mögött emberek ültek mozdulatlan, szóltan csendben, mintha egy rontással teremtett panoptikum bábjai volnának.

– És én még azt hittem, hogy ma éjjel szép álomba látogathatok – bosszankodott Zsófi, s a biztonság kedvéért köpenye alatt ismét kitapogatta bűbájostora nyelét.

A „bíró háza” úgy pöffeszkedett a parasztviskók fölött, mintha menten el akarná tiporni azokat. Fakorlátos, hosszú lépcső vezetett a széles tornácra, melynek négy, szokatlanul nagy, üvegezett ablaka kérkedve ontotta a fényt. Zsófi az imént látott olyan házakat is, melyek teteje néhol gyanúsán behorpadt a hó alatt, és némely ablakon üveg helyett zsírpapírt zörgetett a szél.

A lépcső tetejére érve a vajákoslány kérdőn pillantott Settenkére, aki megint csak felfüggeszkedett a tornác gerendájára, és igen harciasan bámulta a bejárati ajtót. Zsófi lerázta hajáról a havat, majd bekopogott.

Álmot látva csak az éberek csodálkoznak, ha valami különös dolog történik. Zsófi most mégis meghökkent. A három koppantásra a „bíró háza” zárva maradt, viszont a falu minden más ajtaja feltárult. Férfiak, nők, néhol gyerekek caplattak ki a sárba, s pislogtak bele álmosan a hózáporba. A legtöbben magasra csúszozott, prémes kucsmát, rongyos bekecset, tört fényű csizmát viseltek. Néhányuknak még ennyi sem jutott, s csak úgy, pendelyben dideregtek. Tanácstalanul néztek körbe, majd egymásra, de nem szóltak.

– Elnézést kérek, én... – Zsófi leszaladt a lépcsőn, miközben igyekezett olyan hangosan beszélni, hogy a legtávolabb állók is meghallják. – Nem gondoltam, hogy... Semmit nem gondoltam, csak szerettem volna valakivel beszélni.

Az erdei falu lakosai rávetették tekintetüket az ismeretlen lányra, majd szóttan toporogtak tovább a hóesésben.

– Kérem, menjenek be nyugodtan, hiszen megfagynak idekinn – kiáltotta Zsófi. – Én csak azt szerettem volna kérdezni, hogy hívják ezt a falut?

Jobb kézre öreg parasztember nyitotta szóra fogatlan száját, s ahogy a pára kicsapott ajkai közül, fehér felhőpamacsok lebbentek az ég felé.

– *Semmi a neve.*
– *Úgy érte, Semmifalva?* – *fordult felé Zsófi, de a választ most a baljáról, egy huszonéves lánytól kapta:*
– *Nem! A falunak nincs neve. Semmi!*
– *És neked?* – *a vajákoslány elindult a pendelyben didergő teremtés felé. – Téged hogy hívnak?*
– *Senki!* – *kiáltotta a lány, s rémülten hátralépett, miközben két karjával bizonytalanul hadonászott, mintha a hópelyheket szeretné elhessegetni.*
– *Ne félj, én nem...* – *kérte Zsófi, de szavát félbeszakította Settenke figyelmeztető hangja. A vajákoslány régóta révült együtt segítő állatával, megismerte hát minden fütyét, s különbséget is tudott tenni közöttük. Az őrdenevér most alattomos, hirtelen veszélyre figyelmeztette gazdáját.*

Zsófi előkapta bűbájostorát. A bőrszj ézüst szikrákat szórt, amint feltöltődött varázserővel. Különös módon a vajákoslányt épp attól töltötte el nyugalom, hogy végre valami baj közelgett. Az álombéli falu méla, szomorú lakóitól kilelte a hideg, a parasztházak lepusztult szegénysége a torkát szorongatta, s a „bíró házának” komor hallgatása megremegtette a térdeit. Most, hogy szembenézhet a veszéllyel, ez végre leoldotta róla a félelem láthatatlan bilincseit.

A legtávolabbi házak között támadt mozgolódás. Zsófinak hunyorognia kellett, hogy lássa, amint férfiakat és nőket félrelökösve egy tizenhárom éves forma fiú rohan felé. Nem viselt mást, mint durva darócból varrt, bőszárú nadrágot, hozzá hasonló inget. Meztelen talpa hangosan csattogott a sárban, fröcskölte a barna vízpermetet. Többen megpróbálták elkapni, de túl lassúak, bambák voltak hozzá. A fiú már elérte a haranglábat, mikor megtorpant. Úgy lihegett, mintha órák óta rohanna. Tekintetét eddig le nem vette Zsófiról, de most bizonytalanul a kötéltre pillantott, amivel a harangot rögzítették.

A vajákoslány – kezében a halvány fényt lüktető búbájostorral – előrelépett, hogy jobban lássa a fiút. Nem hitte, hogy veszélyes volna; inkább űzöttnek, elkeseredettnek tűnt. A haranglábhhoz legközelebbi ház ablakából fény vetült csontos alakjára. Zsófi borzadva látta, hogy a fiú bőre néhol már sötétlila a hidegtől, ruháját talán ágak vagy vadállatok szaggatták meg, s kócos hajába mindenféle erdei hulladék ragadt.

– Ki vagy te? – kérdezte a vajákoslány.

– A nevemet kérded? – szólt a fiú.

– Igen.

A fiú elvigyorodott, de válasz helyett inkább a harang köteléhez kapott. Sebes ujjai azonban nehezen bírtak a vaskos kenderszálakkal, s mire meglazíthatta volna őket, a falu lakói közbeléptek; az addig mélán ácsorgó nők, férfiak és gyerekek elindultak felé. Egyre gyorsabban taposták a sarat, néhányan félrelökték az újtukból Zsófit, majd nekiestek a fiúnak. Leteperték a földre, kezét-lábát kicsavarták, próbálták a száját befogni. Ő sem hagyta azonban magát. Kapálózott, üvöltött, harapott, miközben a levegőbe emelték, és elindultak vele az erdő felé.

– A nevem... megmondom... a ne... – valaki rongyot tömött a szájába.

Zsófi döbbenten bámulta a falu lakóit, akik elhurcolták a fiút, s közben egyetlen pissenést sem ejtettek, de mozdulataik haragról és rettenetes félelemről árulkodtak. Mire a vajákoslány közbeléphetett volna, már el is tűntek a házakon túli sötét, kérlelhetetlen vadonban. Settenke ugyan egy darabig követte őket, de végül inkább visszatért a gazdájához.

Zsófi megkövülten állt a téren. Azt hitte, egyedül van, de ekkor kinyílt a „bíró házának” ajtaja. A bentről áradó fényben gyúrt arcú, vénségesen vén parasztember állt. Az ő ruhája sem volt drágább, díszesebb, mint a falu többi

lakójának, s szemében ugyanaz a hideg, ősi szomorúság kékllett.

– Nincs nevünk, révülő – mondta. Hangja felkorbácsolta a szelet, a fenyves fáí fájdalmasan sírtak. – Sem a falunak, sem a folyónak, de még a hegyeknek sincs nevük.

– Hazugság! – kiáltott dacosan Zsófi, és szikrát hányó bűbájostorával a vadon felé mutatott, amerre az imént tűnt el mindenki. – A fiú meg akarta mondani a nevét. És ha neki van...

– Senki – biccentett a vénember, s a göcsörtös bot, amire eddig is támaszkodott, megremegett a kezében. – Úgy nevezik, ahogy mindenkit a faluban: Senki.

A vajákoslány elindult az öreg felé, mert biztosra vette, hogy ennél többet is ki tud belőle húzni. Ekkor azonban a hegyek felől iszonyú hang rontott a falura. Sikoly volt, vagy rekedt üvöltés, hörgés és bömbölés – mind egyszerre. Az ablakok megrepedtek, a tetőkről lecsúszott a felgyült hópaplan, a harang kötele elpattant, és a réznyelv eszelős kongatásba kezdett, ahogy a szél cibálta.

Settenke a gazdájához röppent, még éppen időben. Az álomvilág finom szövete meghasadt, s bár Zsófinak esze ágában sem volt még felébredni, kizuhant a résen, egyenest az éberek világába, a Valóságba.

Tekintete azonban még elkapott egy utolsó villanást: a „bíró háza” fölött lebegő, dermesztően fekete, foszlányos felhő rémképét...

* * *

Botlik Zsófi álmatlanul forgolódott ágyán, s próbálta megfejteni különös révülése titkát. Miért névtelenedett el a falu, hol rejtezhet egyáltalán (a Valóságban, vagy a Világfa valamelyik szintjén?), és mi köze neki a méla lakosok bánatához?

A Csipetke utcai bérház még javában hortyogott, lakói biztonságban érezték magukat a téli város

csillagporos ege alatt. A szoba túlfeléről Gergő nyugodt, egyenletes szuszogása hallatszott. „Hát persze!” – gondolta Zsófi. – „Nem neki kell hajnalban ébrednie, hogy egy távoli, ismeretlen kollégiumba induljon. Ő biztosan nem révül sötét, hátborzongató és érthetetlen álmovilágokba.”

Az egykori vajákoslány lassan felült az ágyán, két öklére támasztotta állát, és kibámult az ablakon. Mégsem látta a gang hópárnás vaskorlátját, sem a körfolyosó túlfelén sorjázó, fénytelen ablakok kockáit. Szeme előtt emlékképek derengtek fel. A Gyémánt Jurtában állt, szemközt a Hét Sárkányőrrel, s a gyomra kődarabként ült a hasában. Néhány nappal korábban fejeződött be a Kilenc Jurt Szövetségének bírósági tárgyalása, melynek során a Hetek ítélkeztek a Keszekusz-összeesküvés bűnösei fölött. Most egy sokkal kellemesebb esemény várt rájuk, Zsófi mégis remegett, mint a nyárfalevél.

– Farkas Húga és Farkas! – szólalt meg Kende táltos, bölcs és nyugodt tekintetét a két gyerekre függesztve. – Túl vagyunk a vészen, ami majdnem gyökerestől fordította ki helyéből a Tetejetlen Fát. A Keszekusz-összeesküvést sikerült felszámolni, a bűnösök nagy részét elfogtuk, s megkapták méltó büntetésüket. S hogy most itt állhatunk, Szemes Úr fénye melengeti a hátunk, és béke honol a Világfán, az nektek köszönhető.

Zsófi zavartan a bátyjára pillantott, de az csak mereven nézte saját cipője orrát. Gergő még nem heverte ki a vészterhes napok megrázkódtatását, több időre volt szüksége. Elvégre elveszítette első, igaz barátját, Böszmét, és majdnem rossz útra révült, mikor feltámadt benne a vágy, hogy megtartsa magának Ágas varázserejét. Beszélgettek erről, mielőtt a Hetek hívták őket, így Zsófi tisztában volt vele, hogy Farkas úgy érzi: semmiféle jutalmat nem érdemel. Pedig most éppen azért álltak a Hét Sárkányőr

előtt, hogy megtudják, milyen ajándék illeti meg őket hőstetteikért.

– Farkas, nézz a szemembe! – szólalt meg ismét Kende táltos. Gergő felemelte a fejét, ajkát szorosan összeszorította, és állta a legfőbb varázstudó pillantását. – A Kilenc Jurta Szövetségének sámánjai megvitatták, mivel hálálhatnánk meg nektek mindazt, amit értünk tettetek. Úgy döntöttünk, ősi hagyomány szerint felajánlunk számotokra egy-egy Tetejetlen Kívánságot. Eljeteke vele bölcsen!

Ágyában ülve Zsófi még most is beleborzongott az emlékébe. *Tetejetlen Kívánság!* Bűbájos lehetőség, mikor a Hét Sárkányőrtől bármit kérhet az, aki a birtokában van; ha képesek rá, teljesítik. S bizony alig akad valami, amit a Hetek ne tudnának megtenni, mikor egyesítik varázserejüket!

– Halljuk hát, mit kértek! – mondta Kende táltos. – Ha netán gondolkodási időre van szükségetek...

– Nem! – vágott közbe kissé hamari módon Gergő. – Egyetlen kívánságom lehet, s azt most elmondom. Állítsatok bűverejű kopjafát Böszme barátom emlékére ott, ahol életét adta értünk. Az oszlop varázsereje hirdesse örök időkre minden arra révülőnek, hogy milyen nagy hős és jó cimborá volt ő.

A Hetek meglepődve súgtak össze, majd Gyorsláb Jimmy, az odzsibve sámán lépett Gergőhöz, s tette rezes tenyerét a fiú vállára.

– Szerintem nem érted, mit jelent a Tetejetlen Kívánság, koma! – mondta vigyorogva. – Böszmének szívesen állítunk kopjafát, ha egyszerűen megkérsz rá, hiszen megérdemli. Ehhez felesleges elhasználni a Tetejetlen Kívánságot.

Gergő azonban visszamosolygott indián barátjára, s megrázta a fejét.

– Jól meggondoltam a dolgot, hidd el – szólalt meg azután. – Bolhaszakállnyira voltam attól, hogy rosszabbá váljak, mint Holló, a förtelmes boszorkányivadék, és Megbízó, az ideggyenge sötét mágus együttvéve valaha is lehetett volna. Nem érdemlem a Tetejetlen Kívánságot, de visszautasítani sem akarom, ha jóra használhatom. S ez a kopjafa a legjobb, amit most képes vagyok kigondolni.

Gyors láb Jimmy tovább győzködte volna Farkast, de Kende táltos felemelte jobbját, csendre intve a sámánt.

– Legyen, ahogy akarsz – szólt a legfőbb varázstudó, miután az indián visszalépett a helyére. – Meglehet, hogy az életedben soha többé nem nyered el a Tetejetlen Kívánságot, de az biztos: ezt az egyet bölcsen használtad fel. Most pedig...

Zsófi megremegett, amint Kende táltos tekintetét önmagán érezte, s szeretett volna egészen apróvá válni, hogy beférjen a Gyémánt Jurta padlatának részébe. Gondolatai úgy cikáztak a fejében, mint megkergült lidérckölykök, akik ínycsiklandó falatot találtak a lép közepén.

– Farkas Húga, rajtad a sor – Kende táltos mosolyogva fordult Zsófihoz. – Halljuk, mire használod a Tetejetlen Kívánságot?

A Csipetke utcai bérház udvarán összeverekedett két macska. Keserves vernyogásuk felriasztotta Zsófit a merengésből. Fázósan húzta magára a takarót, s mélyet sóhajtott. Az emlékek ismét megrohanták.

– Régóta piszkál valami... Egy gondolat, vagy inkább érzés – kezdett bele a lány zavartan, s nem mert a Hetekre nézni. – Akárhogy próbáltam kiverni a fejemből, nem sikerült; makacsabb, mint az őszi nátha.

– Mondd bátran – biztatta Anja Nisan, a mongol sólyomsámán. – Az ilyen bogáncsos gondolatoktól csak úgy lehet megszabadulni, ha szavakká formálod őket.

Zsófi nagyot nyelt, ökölbe szorította mindkét kezét, és belevágott.

– Arra szeretném felhasználni a Tetejetlen Kívánságot, hogy kilépjek a Vajákos Lányképzőből.

Megtörtént. Végre hangosan is kimondta azt, ami már hosszú hetek óta nyomasztotta, s most hirtelen sokkal könnyebbnek érezte magát. Nincs más hátra, immár a Hetek szemébe kell néznie, akik bizonyára egészen megkövültek a döbbenettől.

– El akarod hagyni a bűbájosképződöt? – szólalt meg elsőnek Vela Nemi, a mókussámán. – Hiszen minden vágyad az volt, hogy révülővé válj!

– Most sem akarok mást – sietett a magyarázattal Zsófi. – Alig két holdtölte óta járok a Vajákosképzőbe. Nagyon megszerettem a tanárimat, főleg Maszat Vincéné, született Tudó Bori nénét, a kenőasszonyt, de... nem nekem való a gyógyír-, kenőcs- és bűbájtea-készítés. Talán később gondolom meg magam, mégis szeretnék valami izgalmasabb, talán veszélyesebb, kalandosabb szakmát választani.

– A Tetejetlen Kívánság a tiéd, Farkas Húga – szölt Kende táltos, hangjában némi aggodalommal. – Boldogtalan volnál, ha olyan révülő válna belőled, aki nem szereti teljes szívvel a szakmáját, így érthető a kérésed. Gondolom, már azt is kiötlötted, melyik Jurta bűbájosképzője tetszene jobban.

Ha lehet, Zsófi még inkább zavarba jött. Most azonban, hogy már belevágott a dologba, nem torpanhatott meg félúton.

– Egyik Jurtába sem akarok beiratkozni. – Mielőtt bárki közbeszólhatott volna, gyorsan folytatta: – Az Alsó Világ Tűzkörének van egy különleges iskolája, amit úgy neveznek: *Rontáselhárítók és Szörnyszívatók Árnjurtájának Kollégiuma*. Oda... Igen, én abba szeretnék átiratkozni.

Már Zsófi első bejelentése is megdermesztette a levegőt a Gyémánt Jurtában. Ez a második láthatatlan jégpáncélt vont minden jelenlévő lelkére. A Hetek egymásra néztek, szólni azonban nem tudtak. Gergő a húgára bámult, s tekintete olyan volt, mint annak, aki rémálomlényt pillantott meg a kamra békés befőttesüvegei között. Végül ismét Kende táltos nyerte vissza elsőként a lélekjelenlétét.

– Tudod te, mit beszélsz, Farkas Húga? Az Árnyjurtába senki nem megy önként tanulni. Nem véletlen, hogy egyik Jurta sem vállalta el a felügyeletét, s ezért tartozik közvetlenül az Alsó Világ Tűzköréhez!

Waru Dalong, a gyíksámán lépett Zsófihoz, fekete kezét kérlelően kulcsolta össze.

– Én vagyok az Alsó Világ Tűzkörének egyik fővarázstudója, így hihetsz a szavamnak: az Árnyjurtá nem neked való hely!

– Azt olvastam a Révülők Kódexében, hogy éppen olyan gyerekek járnak oda, mint én – szegte fel dacosan az állát Zsófi. – Rontásűző szeretnék lenni, ez a Tetejetlen Kívánságom.

– A rontásűző révülők élete a legkegyetlenebb és legsötétebb, amit bűbájosként választhatsz, Farkas Húga – figyelmeztette Kende táltos, még mindig nyugodt hangon. – A leggonoszabb varázslatok nyomát kutatják, a legsötétebb varázstudókat kergetik, sok borzalmat és kevés szépséget látnak.

– A legtöbben nem élik meg a harmincadik évüket! – szólt közbe Gergő, de hangjában az aggodalom mellé mélységes tisztelet, s némi izgalom is vegyült. – Ha ezt anya és apa megtudják...

– Dénes, az apám, nem ismeri a révülők világát, úgyhogy fogalma sem lesz róla, mit jelent mindez – vont vállat Zsófi. – Boglárka pedig... Szerintem megért majd.

– Nincs helye több vitának! – Kende táltos benyúlt sámánruhája redői közé, és két kerek, maroknyi tárgyat vett elő onnan, mely eleven csillagfényt árasztott magából. Az egyiket Farkas, a másikat Farkas Húga kinyújtott tenyerébe helyezte. – Használjátok a Tetejetlen Kívánságotokat szívetek akarata szerint!

S úgy lett. Zsófi most megdörzsölte a szemét, hogy véget vessen az emlékképek áradásának. Mintha ez lett volna a jel, a falon függő öreg óra hármat kondult, barátságos hangja lágyan kerengett a szobában. A lány, aki immár nem volt többé vajákostanonc, kilépett ágyából és a székről felmarkolta odakészített ruháit, hogy a fürdőszobába induljon.

A sötét folyosón Botlik Dénes pizsamás alakjába ütközött.

– Apa, mit csinálsz te itt? – súgta Zsófi.

– Három az óra, kisasszony, ideje készülődni! – felelt vidáman az okleveles cipőpucoló. – Rúzspirossal kiviszünk a Hármashatárhegyre, ahonnan a kollégiumba mehetsz. Bár én még mindig nem értem, miféle eszement gyorsjárat indul az üres repülőtér közepéről egy olyan iskolába, ami nincs benne a telefonkönyvben.

Zsófi elmosolyodott, lábujjhegyre állt és pusztit nyomott apja kedves arcára. A lábbelik nemes barátja nem morfondírozott tovább, inkább előreengedte őt a fürdőszobába, maga pedig a konyhába indult, hogy a családot forró teával ébressze.

Mire Zsófi elkészült, már Boglárka és Gergő is a lámpafényben fürdő lakásban sürgölődött. A levegőt édes tea illata lengte be, a konyhaasztalon ropogós pirítóshalom barnállott, bár Botlik Dénes még mindig csikos pizsamájában feszített.

– Öltözz gyorsan, papa! – szólt rá a felesége. – Az imént mintha Rúzspiros dudált volna az utcán.

– Türelmetlenkedik a vén járgány – nevetett Gergő. – Ritkán porgetheti meg a kerekeit, mióta hozzánk szegődött.

A család bűbájos autója valóban alig várta már, hogy elinduljanak. Mikor gazdái végre kiléptek a boltíves kapualjból, kitárta mind a négy ajtaját, és felbőgte a motorját. Zsófi hátraült, s boldog volt, hogy Rúzspiros jó előre befűtötte magát, mert a téli hajnal faggal köszöntött rájuk. Budapest fölött még cseppet sem derengett az ég, frissen suvickolva sziporkáztak a csillagok, és amint az autó elindult a Csipetke utcából, fényszórói néptelen utcákat simogattak végig.

– Mindent becsomagoltál? – kérdezte a lánya mellett ülő Boglárka. – Karácsonyig csak álmunkban találkozhatunk. Az új iskolád olyan szigorú, hogy még csomagot sem küldhetek utánad.

Zsófi megnyugtatta nevelőanyját (édesanyja néhány évvel korábban elhagyta őt és Dénest egy hajtűgyáros kedvéért), hogy minden a bőröndjében van, amire a kollégiumban szüksége lehet. Örült, hogy az egész család kikíséri a repülőtérre, ahonnan hajnali négykor indul a távoli iskolákba utazó révülőtanoncok járata. Ha kérdezik, bevallotta volna, hogy kissé szorong. Ismeretlen helyre, csupa idegen diák és tanár közé megy, olyan iskolába, aminek egyáltalán nincs jó híre a Világfán. Aki csak hallotta, hogy Zsófi átkérte magát az Árnyjurtába, mind a fejét csóválta, szörnyülködött, vagy egyenesen óbégatni kezdett. „Nem lehet olyan rettenetes, elvégre azt is a Hetek alapították!” – biztatta magát az egykori vajákoslány. – „Rontásűző leszek, csak erre szabad gondolnom!”

Rúzspiros motorja egyenletesen dorombolt, miközben a csendesen beszélgető, nevetgélő családot kifuvározta a hármashatárhegyi repülőtérre. Botlik Dénes ült a volán mögött, de hozzá sem kellett nyúlania a kormányhoz, hiszen az autó saját bűbájos ereje által úgysis oda ment,

ahova ő akart. A dérvert, füves síkon most egyetlen repülő sem várakozott. Az irányítótorny hatalmas ablakai fénytelenül lesték a tájat, a némán feltáruuló kapu (Gergő bűbájostorának legyintésére magától nyílt ki!) bódéjában nem ébredt fel a portás.

– Innen indul a járat? – kérdezte bizalmatlanul, a fagyott gyepre hunyorogva Botlik Dénes, miután kiszálltak Rúzspirosból. A négy ember és az autó motorháza sűrű, fehér párákat lehelt a hideg levegőbe. – Két perc múlva négy óra. Remélem, pontosak.

Zsófi Gergő segítségével kiemelte a csomagtartóból a bőröndjét, majd ellenőrizte, hogy a Valóságban rongybabaként létező Settenke a kabátja zsebében van-e.

– Aztán vigyázz magadra, Farkas Húga! – súgta oda zavartan Gergő a lánynak, aki hálásan biccentett felé.

– Ott... arról jön! – Réti Boglárka izgatottan mutatott a Hármashatárhegy komor domborulatai felé.

S valóban! A csillagok ezüstfejű szegecseit hatalmas, gyorsan mozgó jármű takarta el, ami első pillantásra megtermett felhőnek tetszett. Sőt, másodikra is! A négy táltos ökör vontatta kocsit, ami kerekek helyett kavargó széltölcséreken repült, tényleg a Kárpátok sötéten gomolygó fellegtornyaiból bűbájolták, sűrítették össze. Ovális formát kapott végül, mint egy tők, s három sor ablakán át gyertyák pislogtak a kicsiny étkezőasztalokról. A kocsis fülkéje a tetején kapott helyet, a szőrbundás alak távolról barnamedvének tűnt.

Botlik Dénes, aki látott már számos varázslatos dolgot, mégsem hitt bennük, most kissé megtántorodott, amint a táltos ökrök patái dübörögve érintették a keményre fagyott talajt. Szerencsére a felesége mellette állt, megtámasztotta, s közben a fülébe súgta:

– Nyugodj meg, Dénesem! A Felhőgomoly-járat 132 éve balesetmentesen közlekedik.

* * *

Botlik Zsófi nem búcsúzkodhatott sokáig a családjától, mert a négy táltos ökör, no meg a kalickájában pöffeszkedő kocsis egyaránt türelmetlenül toporzékolt.

– A Felhőgomoly-járat soha nem késik! Ha ez mégis előfordul magácska miatt, én a viharfelhők magasából pottyantom az iskolájába! – fenyegetőzött a méretes búbájostort lengető férfi, aki a lányt leginkább Borzalagra, az *éppencsaknem*-táltosra emlékeztette, bár nála jóval természetesebb volt.

– Beszéljen tisztességesen a lányommal, maga... maga mezítlábas! – süvöltötte Botlik Dénes, öklét a magasba rázva.

A hajtó válaszként aprót suhintott az ökrök kamion-méretű fara felé, azok pedig megrántották a kocsit, mintha máris indulnának. Zsófi gyorsan bedobta a Felhőgomoly oldalán imént nyílt ajtón a bőröndjét, majd utánalépett, s már bentről integetett vissza. Közben csodálkozva tapintotta meg az esőfelhőkből préselt jármű falát, ami enyhén bizsergette a tenyerét, mivel szilárd volt ugyan, mégis folyton kavargott-tekergett-ombolygott. Az ajtó a kocsis varázsigejének engedelmességgel hangtalanul becsukódott, kívül rekesztve a hidegben búcsúpárákat lehelő családot.

Zsófi fogta a bőröndjét, s fejét hátravetve bámulta meg a felhőből döngölt, három emelet magas lépcsősort. Közben a Felhőgomoly-járat nekilódult, meredeken elemelkedett a hármashatárhegyi repülőtér kopasz mezejétől, s máris Budapest utcalámpák teremtette fényburája fölé szárnyalt. Még a kocsi vastag falain is áthallatszott a négy táltos ökör dohogó fújtatása, amint a Hadak Útja felé vonták, húzták terhüket, s patáik alatt olykor jégkristályok csikordultak.

Zsófi elindult felfelé a lépcsőn. Soha nem utazott még a Felhőgomoly-járatral, a jegyét *átutazó álomajándék-*

ként néhány nappal korábban, álmában vette át, majd találta meg reggel, a párnája alatt. Így azután fogalma sem volt arról, mi a szokás, hová kell ülnie, egyáltalán van-e számozott ülése. Az első emelet olyan zsúfolt volt, hogy oda meg sem próbált belépni. Taláros, rojtos inges, öltönyös és farmerba bújt gyerekek nyüzsögtek vidáman az ablaksor mellett álló asztalkák körül. A csomagjaik a fejük felett lebegtek, bűbájjal erősen a plafonhoz igézve.

A második emeleten már sokkal kevesebben voltak. Zsófi be is lépett a keskeny folyosóra, ott azonban egy duci, tudálékos képű lány állta útját.

– Te nem a Kilenc Jurta Szövetségének tanonca vagy!
– közölte magabiztosan.

– *Már* nem – biccentett Zsófi. – Kiléptem a Vajákos-képzőből.

– Kiléptééééél? – visította a pufók teremtés, hogy a közelben állók is biztosan meghallják. – Talán kirúgtak, nem?! Senki nincs olyan bolond, hogy önként kilépjen a Jurtájából, ha már egyszer révülő lehet.

– *Én* voltam olyan bolond, elhiheted – felelt Zsófi, s érezte, hogy kezd elfogyni a türelme. Mit pimaszkodik vele ez a lány, mikor már majd' leszakad a karja a bőrrönd súlyától, és a harmadik asztal mellett csak őt hívogatja az a szabad hely. – Beengednél végre? Vagy talán te ellenőrzöd a jegyeket?

A duci lány azonban nem tágított, sőt, három másik társa is mögé állt, hogy támogassák. Mindegyikük valamelyik Jurta jelét viselte a ruháján, a homlokán feszülő pánton, vagy a nyakában függő láncon. Zsófi kapásból felismert két boszorkányt, egy vajákost és négy sápadt fiút, akik az Ősök Jurtájának címerét varrták a köpenyükre.

– Ezen a szinten csak a hivatalos vajákostanoncok utazhatnak – nyekeregte a pufók lány, két karját nagy nehezen összefonva a mellén. Még így is inkább nevetséges, mint

ijesztő volt, de Zsófinak nem maradt kedve a viccelődéshez. Az „úttorlasz” folytatta: – Eggyel lentebb láthattad a *sündörgőket*. Ők azok, akik még nem döntötték el, hogy melyik Jurtába akarnak beiratkozni. Látogatóba viszik őket a Varázstantárgy Kiállításra, hátha sikerül végre választaniuk.

Mindezt olyan fensőbbiséggel közölte a lány (aki egyébként a Dobolók Jurtájának jelét hordta), hogy Zsófinak megfordult a fejében: elő kéne keresnie a bűbájostorát, és némi leckét adni jó modorból. Ekkor azonban a háttérből nyurga, élénk tekintetű fiú furakodott előre, udvariasan, de nagyon is határozottan tolva félre útjából mindenkit.

– Mi folyik itt? – kérdezte. Korához képest (tizennégy éves lehetett) érces hangjával, nyugodt viselkedésével nyomban elnyerte Zsófi bizalmát. – Épp csak felszálltunk a Felhőgomolyra, máris rontjátok a levegőt?

A fiú ezt a duci lánytól kérdezte. Választ nem várt, mégis kapott, az egyik túlbuzgó ős-tanonctól:

– Ez a *manószutyok* közénk akar telepedni.

– Minek neveztél? – Zsófi mellkasában elpattant az a bizonyos „húr”, amin eddig a türelme fityegett. Elengedte a bőröndjét, és a pufók lány fölött átnyúlva két ujja közé akarta csippenteni az ős-tanonc orrát. A nyurga fiú azonban megragadta a csuklóját, miközben másik kezével gyorsan, de nem túl keményen nyakon legyintette a szentelenkedő kölyköt.

– Most azonnal fejezzétek be, különben szólok a kocsisnak, hogy szórjon ki benneteket a havas termőföldekre! – kiáltotta. – Ti menjete az asztalotokhoz, majd én beszélek velem!

Zsófi meglepve figyelte, amint mindenki szótlanul engedelmeskedik a fiúnak, pedig akadtak közöttük nála idősebbek is.

– Te meg ne sértődj vérig azonnal, ha manószutyoknak neveznek – fordult felé a srác. – Tudom, nem kellemes, de ha jobban belegondolsz, dicséretnek is felfoghatod.

– Egyáltalán nem úgy hangzott – rántott a vállán Zsófi dacosan. – Különben mit jelent?

A fiú, aki nyakában a Garabonciások Jurtájának tárt szárnyú sólyomjelvényét viselte, kényelmesen nekitámasztotta hátát a kocsis falának és elmosolyodott.

– Diáknyelv – legyintett. – Azokat a tanoncokat nevezik így, akik nem a Kilenc Jurta Szövetségének bűbájosképzőibe járnak. Tehát a külföldi varázslóiskolák tanulóit, vagy a gazdag magániskolák diákjait és persze a *furmányosokat*.

– Kiket?

– Bocs, megint a diákvaker! – nevetett a fiú, amitől valahogy mindjárt melegebb lett a folyosón; legalábbis Zsófi így érezte. – Furmányos suliknak nevezzük azokat a bűbájosképzőket, amiket jótékonyaságból tart fenn egy-egy gazdag révülő, és csak szegény diákok járnak oda. Vagy az olyat, ami...

– Közutálatnak örvend, vagy megvetett révülő szakmát ad – vágott közbe Zsófi, akinek eszébe jutott, hogy a Vajákosképzőben már hallott erről. – Ilyen például az én iskolám, az Árnyjurta is. De honnan tudták, hogy oda tartok?

A garabonciástanonc megpöccintette a lány kabátzsebéből kikandikáló Felhőgomoly-jegyet, aminek sarkán ott virított az Árnyjurta fekete pecsétje. Zsófi dühösen visszatömte a kartonlapot, majd felemelte a bőrröndjét.

– Akkor caplatok még egy emeletet – sóhajtotta. – De mégsem kellene így viselkedniük velünk... manószutyokkal.

Ezt már mosolyogva mondta, s a fiú is vele nevetett.

– Ostobák mindenhol felbukkannak – mondta búcsúzóul.
– A legtöbb bűbájos tanonc nem ilyen, hidd el.

– Tudom, magam is az voltam nemrég – szólt vissza Zsófi. – És... köszi!

A Felhőgomoly-járat kocsijának harmadik szintje volt a legbarátságatlanabb, legsötétebb és leghuzatosabb mind között. Nem csoda, hogy a „manószutyoknak” gúnyolt diákokat ide száműzték. Ők azonban – úgy tűnt – erre még rá is tesznek egy lapáttal. A legtöbb asztalnál hárman-négyen ültek, és szándékosan eloltották a gyertyákat. Ettől kísérteties félhomály uralkodott a hosszú kocsiiban, aminek rosszul záródó ablakain néhol fűtülve tört be a jeges szél.

Zsófi a legközelebbi szabad ülés mellé vonszolta a bőröndjét, majd megfogta a fölötte meredező bűbájpoggyász-kart, hogy a plafonra bájolja azt.

– Engedd el! – dörrent rá a sötétből valaki, majd mindjárt a másik oldalról is szóltak:

– Nem működik. Aki legutóbb megpróbálta, a csomagjával együtt felragadt a plafonra, és csak két nappal később tudták onnan lebájosítani.

Zsófi nem látta, kik figyelmeztették, de azért megköszönte. Mivel a többiek is az ülések alá tuskolták a csomagjaikat, ő sem tehetett mást. Örült, hogy végre leülhet, mert a Felhőgomoly-járat vad vidéken száguldott keresztül, gyakorta és váratlanul jobbra-balra billegve.

– Az éber nevem... – fordult azután a szomszédjához, de nem mondhatta végig.

– Senkit nem érdekel, hogyan neveznek a Valóságban! – a szemközti ülésről tizenkét év körüli fiú hajolt előre, akinek így végre láthatóvá vált az arca. Fekete haja a válláig ért, vaskos szemöldöke alatt kútmély szemek csillogtak, felső ajkát régi sebhely szelte ketté. – A révülő neved mondd, és azt, hogy melyik bűbájos nyomortanyára tartasz!

Zsófi annyira meglepődött a durva felszólítástól, hogy néhány pillanatig válaszolni sem tudott.

– A Rontásűzők és Szörnyszívatók Árnjurtája az új sulim. A nevem pedig Farkas Húga.

– Honnan rúgtak ki, Farkas Húga? – nevetett fel gúnyosan a mellette ülő, vörös hajú lány, aki éppen egyedős lehetett Zsófival. Nála sem volt minden rendben, mivel a hangja úgy rezelt, mint két összeborult köszörű. – Én tavaly még a Boszorkányok Jurtájába jártam, de kicsit megbabráltam a totemrepülés-tanár seprűjét. Hát nem eltört az a vacak fadarab, mikor a nyanya éppen a felhőkarcolók kikerülését mutatta be az osztálynak?

A hosszú fülkében mindenfelől felharsanó röhögéstől Zsófit kilelte a hideg. Érezte, amint a vörös hajú lány megböki a vállát. Ráadásul olyan közel hajol az arcához, hogy a lehelete megborzolta a szemöldökét.

– Szóval téged miért és honnan pottyantottak ki, Farkas Húga?

– Én átkértem magam a Vajákosképzőből – felelte bizonytalanul, arról gondosan hallgatva, hogy ehhez egy Tetejetlen Kívánságot használt el. – Rontásűző akarok lenni.

– Még egy buggyant! – hördült fel a szemközt ülő fiú, mire a sötétből többen *fujjolni* kezdtek. – Semmi baj, ebben a nyavalyás fülkében úgyis csupa kripli utazik!

Helyeslő kiabálás harsant, eldörrent egy búbájostor, összezúzva néhány fénytelen gyertyát. Majd nyomasztó csend ült a kocsira, s csupán a szél fütyült be az ablakrészekben. Zsófi torkát sírás fojtogatta, de már nem ugorhatott ki a Felhőgomoly-járatból, ami – jövődöbeli diáktársaival együtt – az Árnjurtá felé repítette...

* * *

Harsányan bömbölő, szürkén hömpölygő viharban kezdett ereszkedni a Felhőgomoly-járat hatalmas kocsija.

A négy táltos ökör holdas homlokát nekifeszítette a hóförgetegnek, súlyos patáik jégszilánkokat hasítottak a metsző levegőből. Zsófi két kézzel markolta ülése szélét, mégis majd' leesett róla.

Majd hirtelen csönd és nyugodalmas holdfény ölelte körbe a Felhőgomolyt. A téli égbolton felragyogtak a csillagok, amint a kocsi elhagyta a vihar csataterét, és Zsófi hunyorogva bámult ki a hatalmas ablakokon túlra. Odalenn ezüstösen szikrázó, hófedte táj suhant el. A büszke fenyvesek egymásnak támaszkodó, öreg hegyóriások hátán ültek, hol a kacér csillagokat csiklandozva, hol összesimulva a völgykatlanok, szurdokok ölén. A holdfény a kocsi belsejét is megvilágította. Úgy harminc fekete köpönyeges, sápadt gyerek kucorgott az üléseken, s mind a lenti tájat bámulta.

Volt is mit. Odalenn lélegzetelállító látvány tárult fel. Az égre törő, havas fenyvesekkel borított hegyek között hatalmas völgykatlan fürdött a csillagok és a Hold fényében. A tapasztalt révülő szeme azonnal felismerte, hogy a környező hóvihár csupán bűbáj eredménye, s arra szolgál, hogy a völgytől távol tartsa az ébereket. A katlanban elsőként a középen álló, hat emelet magas építmény tűnt szembe; nem lehetett az más, mint maga az Árnyjurta. Komor, sötét félgömbje nyomasztóan telepedett a tájra, kicsivé téve, s uralva mindent a környezetében. Irdatlan vastag gerendabordázatára akkora nemezlapok feszültek, hogy bármelyikre rá lehetett volna építeni az egész Csipetke utcai bérházat. Tetején, a koszorúfa nyílásán sűrű, fehér füst gomolygott ki. Mikor Zsófi alaposabban megnézte, néhány pillanatilag úgy tűnt a számára, mintha a lágyan hömpölygő füstben szellemek alakjai lebegnének.

– Nézzétek, ott a Lidércláp! – kiáltott valaki az ablaknál ülő tanoncok közül. Hangjában jéghideg borzadály

remegett, s önkéntelenül hátrébb hajolt a párás üvegtől. Zsófi, hogy jobban lásson, felállt a helyéről.

Az Árnyjurtát különböző, egymástól jól elkülöníthető területek vették körül. A völgykatlan északi végében fekete, de számtalan apró, cikkanó fénnel zsúfolt „pocsolya” terpeszkedett. Olyan magasságból, ahol a Felhőgomoly repült, legalábbis annak látszott, de Zsófi felismerte a lidércekre jellemző, színes lánglobbanásokat. Amint felfogta, hogy mit lát, rádöbbsent: abban a lágban több száz lidérc él!

– Az Odvas Erdő! – süvöltötte most a másik oldalról valaki. A tanoncok legtöbbje már elhagyta a helyét, s most izgatottan, egymást taszigálva rohantak a kocsi bal oldali ablakaihoz.

Az Árnyjurta déli oldalán, egészen a hegyek lábáig, bozontos vadon terült el. Nem fenyők, hanem lombos fák alkották, melyeket valamiért nem takart be a hó, ezért a holdfényben sötétzölden derengett félelmetes tömegük. Zsófi, bár mindennél jobban szeretett erdőben sétálni, valahogy biztos volt benne, hogy *ebbe* a vadonba önszántából soha nem tenné be a lábát. Az jót nem jelenthet, ha egy erdő a tél derekán, hózáporban állva is megőrzi zöld leveleit!

– Azt mondják, minden fája hatalmas odút hord a testében, s az összeset rémálomlények lakják – súgta az egyik tanonc, mire valaki harsányan nevetve hátra verte.

– Ugyan, Vakegér, te még a levetett zoknidban is szörnyeket láatsz!

– Abban lehet is, amilyen ritkán cserél zoknit – vihogott rekedten a vörös hajú lány, aki útközben Zsófi mellett ült. A Vakegérnek nevezett fiú dühösen rásziszegett, de a volt boszorkánytanonc megfenyegette a bal mutatóujjával, majd ismét kinézett az ablakon.

Zsófinak sikerült egészen jó helyet találnia a jégvirágos üvegtáblák egyikénél, így tökéletesen látta,

amint a Felhőgomoly elsuhant egy magas kőkerítéssel körbeülelt terület fölött. Odalenn mintha éppen csata dúlt volna. Kavargó árnyak, körvonalak csaptak össze, majd váltak szét, hogy aztán ismét egymásnak rontsanak.

– Ez meg mi lehet? – kérdezte a vörös hajú lányt, megfedkezve róla, milyen gúnyosan fogadták őt az utazás elején.

– Szerintem a Dühöngő Ágyak Mezeje – felelt könnyösen a volt boszorka. – Még én sem jártam itt, de sokat olvastam az Árnyjurta furcsaságairól. Remek hely! Azokat az ágyakat gyűjtötték itt össze, amiken valamilyen rontás ül. Aludni biztosan nem lehetett kellemes bennük. Nézd!

Bár a kocsí egyre lassult, és már nem is repült olyan magasan, Zsófinak mégis erőltetnie kellett a szemét, hogy a kőfállal körbevett mezőn dúló örökös csetepatét láthassa. Valóban ágyak tomboltak odalenn. Volt közöttük apró, farácsos gyerekágy, közönséges rekamié, de hatalmas, baldachinos dupla ágy is. Megfigyelhette, amint két vaságy lassan, ravaszul becserkészi az egyik gyanútlan, rózsaszín tüllfüggönnyel hivalkodó gyerekágyat. Majd rárontottak, s megpróbálták a sárba dönteni. Pattogott a fehér olajfesték, reccsent a bodros függöny. A kicsi gyerekágy azonban nagyon fürge volt, s bár szerzett néhány sérülést, sikerült kitörnie támadói közül.

– Ez örület! – mondta Zsófi, inkább magának, mint a körülötte toporgóknak. – A sámánok miért nem veszik le róluk a rontást? Elvégre épp a rontásűzők iskolájának szomszédságában vagyunk!

Senki nem válaszolt, de Zsófi a csendből megérezte, hogy valami nincs rendben. Elfordult az ablaktól, s látta, hogy majd' minden tanonc úgy bámul rá, mintha éppen a vasárnapi levesestálban akarná megmosni a lábát.

– Mi van? – csattant fel a hangja. – Ostobaságot kérdeztem?

– Tudod te egyáltalán, miféle kolesz az, ahova beiratkoztál? – mordult rá a sebhelyes ajkú fiú. Zsófi jobbnak látta, ha csendben marad, s inkább a tájat nézi, míg földet nem érnek.

A Felhőgomoly-járat kétszer körbepélt az Árnyjurtát, talán azért, hogy minden tanonc alaposan megbámulhassa a komor építményt, majd a táltos ökrök patái a földre dőndültek. Hatalmas sárkölcsök röppentek a levegőbe, a kocsihajtó „hóhahó!” kiáltását még a legalsó szinten utazó *sündörgők* is hallhatták.

– Attól tartok, megérkeztünk – vigyorodott el a vörös hajú lány, majd füttyentett a hátizsákjának, ami engedelmesen a vállára röppent. Zsófi is a bőröndjéért indult, de a sötét köpönyeges tanoncok, mellőzve minden udvariassági szabályt, folyton félrelökték, miközben saját poggyászukat keresték. A volt vajákos lánynak feltűnt, hogy a *manószutykok* legtöbbje kizárólag önmagával törődik. Ha akadt is néhány, aki az utazás közben beszélgetett a szomszédjával, most biztosan habozás nélkül félretaszította, bokán rúgta, vagy ráfordult, ha úgy hozta kedve. Nem csoda, hogy a Szövetség Jurtáiba járó bűbájképzősök megvetették, és lehetőleg elkerülték ezt a „vad bandát”.

– Leszálltok végre magatoktól, vagy az ökreim rugdaljanak ki benneteket a kocsiból? – süvöltötte váratlanul a hajtó, aki időközben lekecmergett magas fülkéjéből, s most a harmadik szint ajtajában állt. Zsófi megbámulta a torzonborz szakállat viselő, csupa izom férfit, majd haragosan elé lépett.

– Uram, maga gyerekekkel beszél! – mondta. – Ha ezt Kende táltos hallaná...

A kocsi előbb ámulva Zsófi nézett. Jobb keze elindult az övébe tűzött bűbájostor felé, miközben megjátszott csodálkozással gurgulázott a hangja:

– Gyerekek? Már miféle gyerekekről beszélsz, te tündércsótány? Fődi ördögök vagytok ti mind, nem gyerekek! A fődi ördöggel pedig egyképpen bánik a tisztos révülő! – s már emelte a bűbájostort. Zsófi ismét villámgyors döntést hozott, mikor valami *elnézésfélét* motyogva kioldalazott a kocsis mellett. Leginkább nem is a férfi bárdolatlan viselkedése, inkább az bántotta, hogy jövődöbéli iskolatársai együtt nevettek a hajtóval – rajta.

Minderről azonban rögvest megfélemedkezett, amint kilépett a Felhőgomoly-járat ajtaján. Cipője és bőröndje hangosan ropogva merült a térdig érő, kristályos hóba, amit néhányan – akik előtte szálltak ki – már letapostak valamelyest. A tiszta hegyi levegő nyomban pirosra csípte az arcát, orrán és száján olyan sűrű páragomoly pöffent ki minden lélegzetvételkor, hogy amíg a szél tova nem ragadta, Zsófi semmit nem látott tőle. A háta mögött tülekedő tanoncok egyike ismét durván meglökte. Majdnem elesett, de sikerült a bőröndjére támaszkodva talpon maradnia. A rideg holdfényt néhány imbolygó fáklya lángja egészítette ki, így Zsófi látta, hogy diáktársai már sorba álltak. Szemben velük hatalmas kucsmát, szőrös bundát viselő, komor alak toporgott a hóesésben, s néha utasításokat vakkantott feléjük.

– Úgy állj, mint aki karót nyelt! ... Itt szabályok vannak, s aki nem engedelmeskedik, azt jégkockában küldjük haza a tisztelt mamának!

Zsófi visszapillantott a Felhőgomoly-járatra. Az egyre sűrűbb hóesés függönyén túl látta az alsó és középső szint párás ablakait, melyeknél sápadt bűbájképzősök bámulták a vigasztalan tájban fagyoskodó *manószutykokat*.

– Mozdulj már! – súgta a vörös hajú lány Zsófi fülébe, s alaposan oldalba lökte, amint eltopogott mellette. Farkas Húga elkeseredetten sóhajtott, majd fogta a bőröndjét,

ami máris majdnem a hóba fagyott, és elindult új diák-társai után.

* * *

– A nevem Rosszfű Róna, s jobb, ha mindjárt az eszettekbe vésitek, hogy két esztendővel ezelőtt még én voltam a Rontó Boszorkányok Szektájának első méregkeverő banyája!

A hatalmas szőrbunda alól előrikácsoló szavak megdermesztették Zsófiiban a lelket. Töprengeni azonban nem maradt ideje, mert az egyszemélyes, és igen mogorva fogadóbizottság sarkon fordult, s egyenest az Árnyjurta felé indult. Bár Rosszfű Róna egyetlen szóval sem mondta, bizonyára azt várta, hogy az újdonsült tanoncok kövessék őt. Mire elérték a bejáratot (a hárommembernyi magas nemezlapot búbáj emelte fel előttük), a hó már olyan sűrűn hullott az újra beborult égből, hogy a levegőbe emelkedő Felhőgomoly-járatra búcsúpillantást sem vethettek.

Ha a tanoncok közül bárki azt remélte, hogy a jurtán belül majd kellemes meleg várja őket, hát csalódnia kellett. A magas küszöböt átlépve a hó ugyan nem hullott, de a végeláthatatlan csarnokban, ahova érkeztek, jeges huzat kavarta a port. Zsófi elégedetten állapította meg, hogy még a legnagyobb szájjal büszkélkedő útitársai is kisebbre húzzák össze magukat a falikarokban lobogó fáklyák kísérteties fényében.

A Rontáselhárítók és Szörnyszívatók Árnyjurtájának Kollégiuma leginkább egy mérhetetlenül nagy halottaskamrára emlékeztetett. A falakat alkotó kőkemény nemezlapok félgömbje meredeken emelkedett, hogy azután az átláthatatlan, füstös homályba vesszen; csupán sejteni lehetett, hogy a koszorúfa magasában találkoznak egymással, körbezárva a füstnyílást. Az egyetlen bejáraton át a Hősök Csarnokába léphetett az érkező, ahol felöltöztetett, kifestett agyagbábok szerettek volna hasonlítani Arany

Atyácskára, Hunorra, vagy épp Attila királyra – nem sok sikerrel. A teremből három széles folyosó indult tovább; a középső felfelé vezető lépcsők sorával, a két szélső a földszinten futva.

– Tovább! – zörrent Rosszfű Róna hangja. A banya már ledobta válláról a fekete szőrbundát, ami hópelyheket szórva, magától repült a fogásra, társai közé. A diákok közül néhányan rémulten felsikoltottak, mikor a saját köpönyegük is vad rángatózásba kezdett, s addig nem is nyugodott, míg el nem hagyhatta a gazdáját. Zsófi inkább engedett a *ruhatáros-bűbájnak*, kibújt a kabátjából, s szomorúan nézte röptét.

A bal oldali folyosón indultak el, majd hamarosan több kanyart is vettek, míg végül már egyik tanonc sem talált volna vissza a bejárathoz. Ahogy a kétoldalt elhelyezett fáklyák remegő fényében haladtak, minden diák egyre kisebbnek és ijedtebbnek tűnt. Az Árnyjurtát láthatatlan füst, dermesztő hideg, s távolról érkező, foszlányokra szakadozott hangok töltötték be. Zsófi számos mellékfolyosót, kisebb-nagyobb termeket figyelt meg, sőt, olykor belátott egy-egy nagyobb terembe is, ahol átlagos méretű jurták sorakoztak.

– Figyeld! – súgta valaki a fülébe, állával néhány égett foltra mutatva a nemezfalon. – Szerintem itt valakinek nagyon melege volt!

A korompaca valóban egy emberforma árnyékot vett körbe, ami úgy nézett ki, mintha egykori tulajdonosa a szeme elé próbálta volna kapni a két kezét.

– Befelé! – süvöltött rájuk ismét Rosszfű Róna, gacsos kezével egy olyan kicsiny bejáratra mutatva, amin még Zsófi is csak meggörnyedve tudott belépni. A tanoncok, csomagjaikat maguk előtt tolvá, sorra átbújtak a nyíláson. Sereghajtónak a banya maradt, s közben minden egyes gyereket végigmért szűrős tekintetével.

– A tanévben ez lesz a hálótermetek – jelentette ki Rosszfű Róna. – A tisztaságra nem kell ügyelnetek, de ha valaki tüzet okoz, a parazsat megetetem velem!

A *hálóterem* olyan üres volt, mint Botlik Dénes cipőpucoló pénztárcája, két nappal fizetés után. Se bútorok, se képek, se semmi. Illetve mégis: a szemközti falnál három bála száraz szalma gubbasztott.

– Osztozzatok meg rajta, tartsátok bogármentesen, mert a tavaszi szünetig nem kaptok frisset – adta ki sokadik utasítását a banya, majd torkát köszörülve jelezte, hogy most jobb, ha mindenki feléje fordul. Mikor ez megtörtént, ráncos arcán elégedett vigyor terült szét. – Látom, úgy remeg minden porcikátok, mint a rontásverte cirokseprű egy álomittas boszorkány kezében. Helyes! Ha most féltek is, az a javatokat szolgálja; óvatossá tesz, így segít életben maradni.

Ez a beszéd bizony senkit nem nyugtatott meg. A banya kissé csendesebben folytatta:

– A nevemet már tudjátok, s majd én is megtanulom a ti...

– Engem Jégszem Soyának hívnak, és direkt rúgattam ki magam a Boszorkányok Jurtájából, hogy itt tanulhassak – vágott Rosszfű Róna szavába pimaszul a vörös hajú lány. A banya csak ennyit mondott:

– Rosszul tetted, lányom! – a következő pillanatban bal mutatóujja fürge jelet rajzolt a levegőbe, mire Soyana gyönyörű haja mind egy szálra a földre hullott. A megkopasztott lány a fejéhez kapott, sikítani akart, de Rosszfű Róna *csendharang-varázst* küldött köré. – Nyugodj meg, Békaszem, néhány óra múlva visszaő. Más is a szavamba akar vágni?

Nem akadt egyetlen jelentkező sem. A banya biccentett, majd folytatta a mondandóját:

– Elsőéves rontásűzők vagytok, akiknek semmi más dolguk nincs az Árnyjurtában, mint hogy nekem

engedelmeskedjeteK. Holnap megtudtok mindent, ami a tanulmányaitokhoz szükséges. Későre jár, osszátok szét a szalmát, és feküdjeteK le!

Rosszfű Róna csettintett bal kezével, mire egy természetes zsák jelent meg mellette.

– Ebben *sugalló-párnákat* találtok, fejenként egyet – mondta, s a hozzá legközelebb állók lába elé lökte a batyut. – Első szabály: minden este hajtsd rá a fejed, és figyelmesen hallgasd meg, mit sugall! Ha nem teszed, ráfizetsz!

Ezzel a banya köszönés nélkül hátat fordított a tanoncoknak, s távozott az alacsony nyíláson át, melyet azonnal eltakart a festett nemezlap. A diákok csak sokára, s akkor is lassan, óvatosan mertek mozdulni. Mikor azonban biztossá lett, hogy Rosszfű Róna magukra hagyta őket, hirtelen iszonyú csetepaté vette kezdetét a szalma minden egyes száláért. Zsófi szomorúan figyelte, hogyan marakodnak tanonctársai a szájalmas fekhelyek, vagy inkább fészkek építése, és a sugalló-párnák szétoosztása közben. Ő inkább kimaradt belőle, a sarokba húzódva várt, s közben alaposan szemügyre vett mindenkit. Még így is jutott neki elég szalma, hogy megvetesse az „ágyát”. Éppen végzett a keserves művelettel, mikor az arcába egy sugalló-párna repült.

– Nesze! – az a fiú dobta meg, aki a Felhőgomoly harmadik fedélzetén némi feltűnést keltett különös járásával. Mikor lépett, felső testét ide-oda billentette, mint aki nyomban felborul, miközben hol az egyik, hol a másik lábát lendítette kissé oldalra, majd előre. Többen kinevették ezért, de mire Zsófi a védelmére kelhetett volna, a fiú szúrós tekintete elhallgattatta a gúnyolódókat.

– Köszönöm – emelte meg a sugalló-párnát a lány, és mosolygott. Az „imbolygó” fiú mogorván biccentett, majd nagy nehezen leült saját szalmakupacára, ami szomszédos volt Zsófi fekhelyével.

– A nevem Tölgylápi *Bodorlábú* Bende – a szavakat is úgy „lökte” a lány felé, mint imént a párnát. Zsófit előntötte a boldogság, hogy végre beszélgethet valakivel. Gyorsan elhelyezkedett a fekhelyén, lábát maga alá húzta, a párnát az ölébe gyúrte, és újra rámosolygott a fiúra.

– Engem Farkas Húgának hívnak és...

– Cseppet sem érdekel a nyűgöd! – vakkantotta Bende, majd eldőlt az ágyán. Köpönyegét, amit ő magánál tartott, takaróként az álláig húzta, s lehunyva a szemét még annyit mondott: – Jobban teszed, ha távol tartod magad tőlem, meg a holmimtól, különben átbájolom a fejed Soyana nyakára!

Zsófi megrökönyödve bámulta a fiút, aki máris elaludt. A hálóteremben egyre halkuló mocorgás, halk nyögések, sóhajok és elhaló beszélgetés hallatszott. A falikarokban álló fákyák bizonyára érzékeny bűbájjal voltak átítatva, mivel sorra maguktól csökkentették a fényüket, míg éppen csak egy-egy apró őrláng maradt mindegyiken.

Zsófi úgy szakadt rá a végtelen magány és szomorúság, mintha az egész Csipetke utcai bérházat pottyantották volna a fejére. Tiltakozott a rettenetes gondolat ellen, de érezte, hogy mindjárt a felszínre tör: „Megint rosszul döntöttem!” A *szalmacsata* közben alaposan megfigyelte tanonctársait, így már tudta, hogy mindenféle akad közöttük. Vajákosok, boszorkányok, kenőlányok, garaboncok – persze egyik sem végzős, bár meglehet, hogy némelyiket már az utolsó tanévben rúgták ki a Jurtájából. Úgy tűnt, hogy a rontásűzők kollégiumában az életkor nem számított: ebben a teremben mindannyian elsősök voltak, bár kilenc és tizenhat éves is akadt közöttük.

Zsófi érezte, hogy a sírás a torkát szorongatja. Nem akart szalmaágyán kucorogva, párnába fúrt arccal azon kínlódni, hogy meg ne hallják a zokogását, hát halkán felkelt és átosont az alvók között. A festett nemezlapp

hangtalan nyílt meg előtte, s ő már kinn is volt a rideg, csöndes folyosón. Mikor Rosszfű Róna a hálóterem felé kíséerte az újoncokat, rámutatott egy kopott bejáratra:

– Ez itt a mosdó. Lányoknak és fiúknak egy, úgyhogy tartsatok rendet!

Zsófi úgy döntött, hogy a visszhangos, rideg helyiség magánya most éppen a hangulatához illik. Odabenn két őrfáklya nyomban fellobbant, amint a lány belépett, s hangosan sercegve kormozta az amúgy is fekete plafont. Farkas Húga szorosabbra húzta magán a kabátot, mert itt még sokkal hidegebb volt, mint a fűtetlen hálóteremben. A fürdő keskeny, hosszú folyosóra emlékeztetett, egyik oldalán apró fülkékkel, melyek zuhanyozásra szolgáltak, míg velük szemben falapokkal elválasztott kuckók sorakoztak. Ezekből „kifelejtették” a végécsészéket, s helyettük csupán egy-egy fekete lyuk tátongott a padlón. Zsófi gyomrát ideges görcsbe rántotta a gondolat, hogy majdan itt kell tisztálkodnia a többiekkel együtt.

A fürdő végében meglátott két faládát. Lehajtott, lapos tetejük alkalmasnak tűnt arra, hogy kényelmes ülőhelyet biztosítsanak, hát tétovázás nélkül odasietett. Mielőtt feltelepedett volna az egyikre, megemelte a tetejét. Dohos szagot árasztó fürdőlepedők, azok tetején pedig tucatnyi durva, itt-ott penészfoltos spongya hevert a ládában. Ez volt a végső borzadály, ami kiszívta Zsófiból az erőt. Felült a málladozó festéktől tarka dobozra, s nyomban hangos, keserves zokogásba kezdett.

Ha az ember ennyire szomorú, nem kell szégyellnie a könnyeit. Farkas Húga már számos veszélyt átélt életében. Küzdött sötét mágusok teremtményeivel, révült a Gyökérszinten, mégsem érezte soha olyan elveszettnek magát, mint az Árnyjurta fürdőjében. A Tetejetlen Kívánságát használta fel arra, hogy ide kerüljön! Kérhetett volna az apjának saját cipőpucoló-boltot, Boglárkának

bűbájos kertet, ahol beszélő növényeket természet, vagy Gergőnek azt, hogy jelesre vizsgázzon varázsigeköltésből – a bátyja ugyanis ezt a tantárgyat utálta leginkább. Sőt, talán kérhetett volna világbékét, vagy azt, hogy soha többé ne éhezzen a Valóságban egyetlen gyerek sem.

Ő azonban az Árnyjurtába akart jönni, ez lett a Tetejetlen Kívánsága, és tessék... megkapta!

Tenyerét forró könnyek áztatták, kézfejét azonban valami hideg érintette. Zsófi előbb nem vett róla tudomást, túlságosan elmerült saját fájdalmában. A dermesztő, bár rendkívül finom érintések azonban egyre sűrűbben követték egymást. Elvette arca elől a tenyerét, s nyomban benne akadt a zokogás.

A fürdő plafonjából sűrű pelyhekben esett a hó. Már legalább tenyérnyi vastag, hófehér paplan fedett mindent, békésen megülve a fülkék válaszfalainak peremén, a padlón, és Zsófi vállán. Egyedül a fáklyák lángja küzdött a hóhullással, szisszenő párafelhőket teremtve minden egyes pihéből, ami a közelükbe merészkedett.

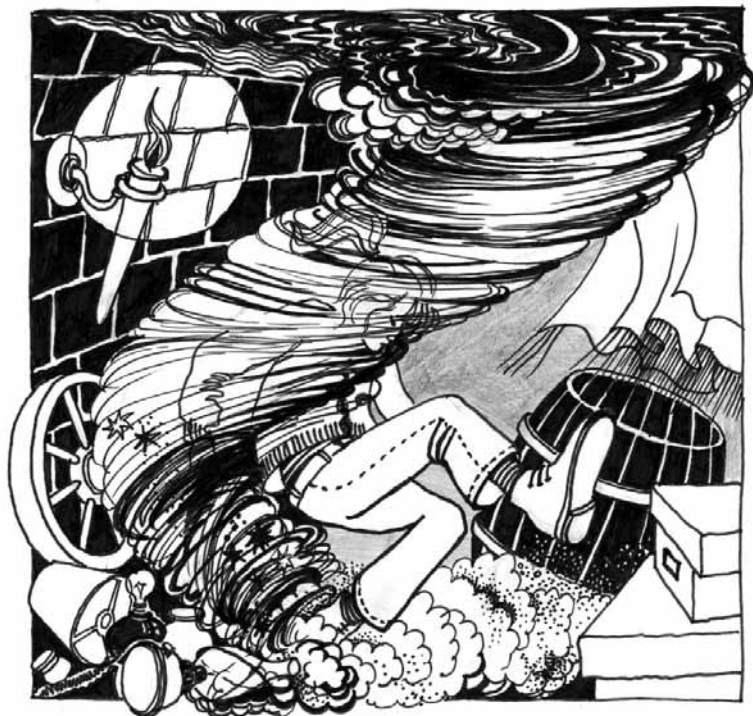
Farkas Húga leugrott a láda tetejéről, s mindjárt bokáig merült a hóba. Elindult a fürdő kijárata felé, közben hunyorogva vizsgálta a plafont, de semmiféle nyílást nem fedezett fel rajta. A hó *áthullott* a jurtán, s minden pillanattal sűrűbbé, átláthatatlanabbá vált. Zsófinak először tetszett a különös jelenség, de mire a fürdő közepére ért, már nehezeére esett a járás, mivel a térdéig ért a hótorlasz. Hangosan szuszogva törte magát tovább, de az ereje gyorsan fogyott, s a hideg pelyhek szempillantás alatt egymáshoz fagytak.

– Hogyan nyitom ki az ajtót? – szólalt meg (önmagát is meglepve) hangosan. A fürdő ajtaja befelé nyílt, s már félig eltakarta a hó. Zsófi nekiveselkedett, két karjával kotorta útjából a ropogva jéggé dermedő fehérséget, de ujjai néhány szemhunyas alatt érzéketlenné fagytak.

Megállt. Ki kellett fújnia magát. A plafonból áradó kérelhetetlen hószakadás már a melléig ért. Farkas Húga utolsó erejével a kabátjába erőltette kezét (a vastag szövet és a báránybélés szintén átfagyott, s mint a páncél, feszült a testére), hogy megkeresse a bűbájostorát. A finoman faragott nyél meleget árasztott. Ujjai rágémbereedtek a rovásjelekre, ajka bűvigéket suttogott, de azok nem tudták megmutatni erejüket, mivel a bűbájostor bőrszíja mozdulatlan maradt.

A hó elérte Zsófi állát. A lány érezte, hogy könnyei ráfagynak az arcára, s hallotta, amint hajszálai csöndesen ropogva törnek el a fagyban. A plafon tovább hullatta gyilkos hópelyheit, de Farkas Húga már képtelen volt bármit is tenni...

II. Szellemszusz-görcs és álomhurrikán

A hó kérlelhetetlenül hullott a fürdő szürke plafonjából. Zsófi utolsó erejével annyi levegőt vett a tüdejébe, amennyit csak bírt. Lehunyt szemhéjai mögött fehér szikrák pattogtak a megerőltetéstől, mintha a hópolyhek lopták volna be magukat a fejébe, hogy végső gondolatait is jéggé dermesszék.

– Segítség! – kiáltotta torkaszakadtából. – Segítsen va...

Az óriási hópolyhek – mintha valami gonosz akarat irányítaná őket –, beröppentek a nyitott száján. Zsófi

érezte, hogy alig fél szemhunyas alatt megdermednek a hangszálai, s ő csupán rekedt, elhaló nyöszörgést képes hallatni. Kinyitotta a szemét. A tömött hópaplan kioltotta a fáklyákat, egy kivételével, mely még hősiesen ontotta fényét a betemetett ajtó mellett. A sárga láng azonban egyre gyakrabban sistergett fel, amint a hópolyhek szinte rávetették magukat, hogy végleg kioltsák.

– Azt már nem, nyavalyások! – hallotta Farkas Húga a vékony, de annál dühösebb hangot. – Hát már az Árnyjurtában sem lehet nyugton pihenni?

A fáklya hirtelen megremegett, majd lángja leugrott a rúdról, s átlendült a zuhanyfülkék peremére. Az egykori vajakoslány biztos volt benne, hogy a mellkasát szorító jégpáncéltól látomása támadt. A sárga láng kinyújtózott, megrázta magát, és belemart a zuhanyfal tetejébe. Ettől a „harapástól” megerősödve hüvelyknyi emberalakot nyert. A kis fickó fel-fellobbanó tűzruhát viselt, dús gallérja fölött rózsaszín tokácska bukott előre, s két gombszeme haragos szikrákat vetett.

– Nem akar többet a szegény lidérc, mint megpihenni egy szikrányit! – visította, és nagyot rúgott a felé libbenő hópehelybe, ami sercegve gőzzé vált. – S még ennyit sem lehet! Hol van itt a jog és az igazság? Aztán csodálkoznak, ha beállunk a Lidércscsapás (Bele a képedbe!) Akciócsoportba!

– Pisla? – nyögte Zsófi, jégszilánkokat köpködve. – Te vagy az, Pisla?

Az apró lánglidérc néhány pillanatra megmerevedett, pusztán a feje tetején villódzó lángocska lobogott tovább nyugtalanul. Majd fekete szemét a lányra vetette, s ismét éktelen óbégatásba fogott:

– Veled aztán jól elbántak, hallod! Hogyan keveredhet Farkas Húga ilyen slamasztikába? Úgy látom, perceid sincsenek hátra, betemet a bűbájós hó.

– Nem segítenél, Pisla?

– Ez a rögeszméd neked? – pattant a vékony fapere-
men a lánglidérc. – Semmiféle Pislát nem ismerek, de
gondolom, valamelyik rokonommal tévesztettél össze.
A nevem Zúzmara Zúzó. Lánglidércnek születtem, s a
fagyos lápok világából származom. Pillanatnyilag azon-
ban igen dühös vagyok, mert miattad mindjárt kialszik
a lángom. Hát mit tettem én, szegény lidérc, hogy egy
ostoba tanonc miatt huny ki az életem?

Zsófi jól látta, hogy a lánglidérc kobakján lobogó tűznek
egyelőre semmi baja. Ha eleget harapna a jól égő fából,
ami a zuhanyzó falát alkotja, talán még a felgyúlt havat
is megoldaszthatná.

– Figyelj, Zézé, jobb volna sápiózás helyett cselekedni!
– szolt rá a lánglidércre. Az apró fickó lobogó csípőjére
támasztotta két öklét, és felháborodva hajolt előre.

– Minek neveztééél? – süvöltötte. – Zé és zé? Tudod,
mit? Jobb is, ha végre betakar a hó, nem akarlak látni.

Zsófi elkeseredetten gyűjtötte az erőt, hogy vitába
szálljon Zúzmara Zúzóval, de ekkor az arcába borult a
feje körüli hótörlesz egy darabja. A lány tudta, hogy ez
már a vég. Ugyanebben a pillanatban a fürdőt hatalmas
dörej rázta meg. Zsófi még a gyorsan dermedő jégpáncél
alatt is tisztán hallotta, amint a lánglidérc visítva próbál
menekülni. Talán a plafon szakadt be? Vagy a vécéfülkék
roppantak össze a súly alatt?

Zsófi kezdte elveszíteni az eszméletét.

Két irtózatos pofon térítette magához. Még mindig a
nyakáig ért a hó, de a fejét két csontos, vörösre fagyott
kéz már kiásta. Az egyiktől kapta a pofonokat, míg a
másik tovább lapátolta a havat.

– Ébresztő, vakarcs! A hóban elaludni biztos halált je-
lent! – rikácsolta Rosszfű Róna, akihez a csontos kezek
tartoztak. Zsófi igyekezett nyitva tartani a szemét, de ez

nagyon nehezen sikerült, mivel a hideg és a rémület kiszívta minden erejét. A boszorkány jobb keze néhány pillanatra eltűnt (Farkas Húga újabb pofonra számított), s mikor ismét felbukkant, egy fekete nyelvű bűbájostor lengett benne.

– *Hőföreteg, csitulj-olvadj! Jeges páncél, vízzé porladj!*
– zengte Rosszfű Róna a rontásűzés szavait. A fürdőben hirtelen apadni kezdett a fehérség, recsegeve-ropogva olvadozott az imént még törhetetlen jég. Zsófi érezte, hogy teste kiszabadul. Amint mellét nem nyomta a szörnyű súly, karját s lábát sem dermesztette az elviselhetetlen hideg, az ereje is visszatért.

– Valaki... végezni akar velem valaki! – sikoltotta, s megmarkolva Rosszfű Róna köpönyegét, hevesen rázta a banyát. – Hallja, velem itt végezni akar valaki! Ez a hóhullás... A plafonból! Ezt nekem szánták! Hol van a lánglidérc? Az előbb még...

Rosszfű Róna lerázta magáról a lány kezét, és mikor oldalra lépett, a rontásűzők egész osztálya ott toporgott a fürdő beszakított ajtajában. Arcuk piros volt a visszafojtott röhögéstől, de mikor a felügyelőnő maga is kacagásban tört ki, már ők sem fékeztek magukat.

– Hallottátok ezt? – recsegte a banya. – A távolról jött hölgy úgy hiszi, az életére törnek! Mintha ő olyan fontos volna bárkinek is!

Az osztály egy emberként nevetett. Visszhangzott tőlük a folyosó, gúnyos hangjuk meglebbentette a fáklyák lángját. Majd hirtelen csend lett, mert Rosszfű Róna baljával intett, hogy most ő akar szólni.

– Hát jól figyeljen rám, édes hölgyike! – reszelt a banya torka. – Tudom én, hogy magácska a Valóságból, valami Bukafest, vagy Ducirest...

– Budapest! – javította ki felhorgadó daccal Zsófi.

– Nem érdekel ez itt senkit se! – üvöltötte Rosszfű Róna, hogy még az imént vele nevető tanoncok is félve

húzódtak hátra a fürdő ajtajából. – Tudom, hogy a kishölgy agyon volt kényeztetve a kedves mama és papa által, de ennek vége! Ez itt, kérem, az Árnyjurta ám! Itt rontások kucorognak minden sarokban, és én, a felügyelője, nem véletlenül mondtam, hogy elalvás előtt tessék meghallgatni a sugalló-párna szavát!

A banya hirtelen az ajtó felé nyújtotta gacsos karját. Az egyik diák, talán épp az általa megkopasztott Jég-szem Soyana, a hosszú ujjak közé dobott egy kispárnát. Rosszfű Róna durván Zsófi füléhez nyomta a sugallót, amiből rögvest halk, de mégis tisztán érthető szavak kanyarogtak elő.

– Jól figyelj, mert ezt sugallom: éjjel a fürdőben hóföregteg-rontás várható, éjfélkor a folyosón jégledércek csatája lehet zavaró. Ágyad is nézd át alaposan, mert tán' bogarak másznak benne, laposan!

Zsófi e szavaktól jobban megdermedt, mint az imént, mikor fülig merült a hóba. Tehát nincs semmiféle mérénylet! Ha meghallgatta volna a sugalló-párna figyelmeztetését, ahogyan a többiek, akkor napnyugta után messzire elkerüli a fürdőt, és nem esik baja. Egyszerűen ostoba volt, engedetlen és... Ostoba, igen.

– Irány a hálóterem! – lökte meg Rosszfű Róna a vállát. – Hamarosan elüti az óra az éjfélt, s nincs kedvem a jégledércek csatáján átverekedni magam.

A bűbájképzősök halkán pusmogva lépkedtek vissza a nemezlappal fedett ajtóhoz. Zsófi, bár leghátul maradt, mégis tisztán hallotta gúnyos megjegyzéseiket.

– Mérényletet tervezett ellene néhány hópehely!

– Szerintem meghallgatta a sugallót, csak éppen tök süket, és nem meri bevallani.

– Szerintem az a baj, hogy nem tud olvasni. Hiszen a hóföregteg-rontás ellenvarázslata benne van a Rontáselhárítás Kezdőknek első leckéjében.

– És még lánglidércet is látott! Itt, a hó birodalmában!
– erre ismét kirobbant a röhögés, Rosszfű Róna pedig nem szólt a tanoncokra.

Zsófi most valóban azt szerette volna, ha egy időre elveszíti a hallását. Tudta, hogy eddig sem kedvelték, most azonban végleg nevetségessé tette magát. Ha legalább az a fránya lánglidérc, Zúzmara Zúzó nem bújik el! Vajon mit keresett az Árnyjurtában? Nem valószínű, hogy engedélye van a tanároktól, hogy a fürdőben éjszakázzon.

A bűbájképzősök visszafeküdtek szalmából emelt vackukra, és betakaróztak köpönyegükkel. Zsófi szintén ráhajtotta fejét saját sugalló-párnájára, ami nyomban elkezdte suttozni a belé bájolt szöveget.

– *Jól figyelj, mert ezt...*

Farkas Húgát azonban máris magába zárta az álomtalan álom...

* * *

Reggelre kelve az elsős rontásűzők legtöbbje azt hitte magáról, hogy éjjel *agybuggyantó*-bűbáj lepte meg. Tágra nyitott szemmel, sőt, szájjal bámulták három társukat, akik szalmafészek helyett bordó bársonyhuzattal takart, baldachinos ágyból keltek ki. A könnyű tüllfüggönyöket lágyan lengette a huzat, a puha párnák kellemes illatot árasztottak. Az ágyak alatt döngölt föld helyett fényes hajópadló díszlett, és a három szerencsés tanonc meztelen lábát bolyhos papucsokba bújtathatta.

– Mi a banyanyúzta kórság történik itt? – sipította Jégszem Soyana, miközben ruhájáról és kopasz fejéről söprögette a szalmaszálakat. Az egyik ágyból Vakegér kászálódott ki, arcán széles vigyorral. Úgy nézett körbe a hüledező tanoncokon, mint az élet frissen megkoronázott császára. Ez tovább bőszítette a szalmafészekben alvókat.

– Azonnal mondd meg, honnan van ágyad! – lépett Vakegér elé Szömöre fenyegetően. A rontásűző tanoncok

gyorsan hátrébb húzódtak a közelükből, mivel a hosszú haját, s benne számtalan szalmaszálát viselő fiú baljában ott szikrázott bűbájostora. Vakegér arcáról nyomban eltűnt az iménti mosoly, s olyan gyorsan sápadt bele a rémületbe, hogy Zsófi biztosra vette: menten el fog ájulni.

– Én nem... nem mondhatom meg – nyögte Vakegér, tekintetét Szömöre kútmély szemébe fúrva. – Megtiltották.

– Ki tiltotta meg? – ezt már Jégszem Soyana kérdezte, aki felsorakozott Szömöre mellé. A kopasz lány talán még elszántabb volt, mint a társa, akivel láthatóan remekül megértették egymást, ha a gyengébbek kínzása került sorra.

– Azt sem szabad... – sóhajtott elkeseredetten Vakegér. – Ebből a suliból is kicsapnak, ha megmondom.

– Máris csomagolhatsz – kiáltotta Szömöre. – Feltéve, ha lesz mivel!

A fiú bűbájostorának szíja hangosan csattant, amint gazdája a levegőbe lendítette. A varázslat azonban nem szabadulhatott ki belőle. A hálóterem túlsó végéből aranyló fényzuhatag száguldott Szömöre felé, s mellbe találta a tanoncot, aki sikoltva esett hanyatt. A megdöbent elsősök némán figyelték, amint Rosszfű Róna, még mindig füstölgő bűbájostorát lóbálva, átvonult a termen és megállt a halkan nyöszörgő Szömöre fölött.

– Tévedésben van, ha azt hiszi, hogy az én osztályomban helyi gengszterfőnökké válhat – szólt jéghideg hangon a felügyelő. – Az a szúró fájdalom, amit most érez, hamarosan elmúlik. Nem úgy, mint az én ellenszenvem maga iránt, fiatalember!

Szömöre tekintetében annyi gyűlölet izzott, amivel akár az Árnyjurtát is lángra lobbanthatta volna. Lassan felkelt a földről és visszabotorkált szalmafészkéhez. A többi tanonc is jobbnak látta, ha inkább a maga dolgával törődik.

Roszfű Róna közöttük sétált, bűbájostorát továbbra is bal kezében tartva, mintha vadállatokra ügyelne, akik bármelyik pillanatban nekiugorhatnak.

Amikor az elsős rontásúzők felsorakoztak a hálóterem közepén, még szembetűnőbb volt a különbség az ágyban ébredtek és a szalmafészekben alvók között. Az előbbieket kipihentek, tiszták és jókedvűek voltak, míg az utóbbiak elnyűttek, piszkosak és mogorvák. A három baldachinos ágy békésen, bevetve és ragyogóan lebegtette tüllfüggönyeit, amitől csak elkeserítőbbé váltak a többiek szalmakupacai.

– Ma megismerkedhettek a tanáraitokkal – kezdett bele mondandójába váratlanul Roszfű Róna. – Én csupán a felügyelőtök vagyok, de a tanórákon azok a sámánok, tudók, vajákosok és egyéb révülők parancsolnak nektek, akiktől a mesterséget kapjátok. Már tegnap este szóltam róla, hogy az Árnyjurtában szigorú szabályok vannak. Az elsős rontásúzők, vagyis ti, barátocskáim, legfeljebb az ágyatokba mászó poloskáknak adhattok utasításokat. Ti viszont végre kell, hogy hajtsatok mindent, amit a tudók, én, vagy akár a második, harmadik tanoncok parancsolnak.

Zsófi tisztán hallotta, ahogy több társa is hatalmasat nyel, vagy éppen rettegve felnyög. Őt azonban most leginkább az foglalkoztatta, hogy vajon Roszfű Róna miért tegezi a tanoncokat, mikor az előbb Szömörét magázta?

– Mára nincs több dolgotok, mint követni a szoknyám szegélyét – folytatta a banya. – Ha nyakig érő hóban gázolok, akkor is, ha lávafolyamon kelek át, akkor is. Kérdés nincs, a panasz nem érdekel. Minden szabálysértést azonnal megtorlok.

Az egyik nyurga, talán tizenhat éves lány félénken felemelte a kezét. Roszfű Róna nyomban rávillantotta tekintetét.

– És mik a szabályok? Csak azért, hogy ne szegjük meg őket – suttogta a tanonc.

– Ugye nem gondolja a kishölgy, hogy felsorolom az Árnyjurta összes, elsősökre vonatkozó törvényét? – hördült Rosszfű Róna, s közben kissé feljebb emelte bűbájostorát. – *Ez* majd megtanítja mindet! Amint hibáznak, büntetést kapnak. Higgye el, hamar ismerni fogja az összes szabályt!

A nyurga lány lehajtotta a fejét, s úgy bámulta a döngölt földpadlót, mintha különösen érdekes rovásképeket fedezett volna fel rajta. Rosszfű Róna biccentett, majd a nemezlap-kijárat felé indult. Zsófi azonban észrevett valamit a banya arcán, amit soha többé nem tudott elfelejteni. Leheletnyi, finom mosoly jelent meg Rosszfű Róna ráncos szájsarkában. Olyan röpké ideig tartott a „jelenés”, hogy Farkas Húga biztos volt benne: senki más nem látta meg. Neki azonban ettől valahogy nyugalom költözött a szívébe.

A banya megvárta, amíg az összes első kibújik a nemezlap takarta nyíláson. Utolsónak lépett a rideg, magas folyosóra, ahol azonban most nem égtek a fáklyák. Napfény szűrődött át az Árnyjurta falain, a legkülönbözőbb réseken, nyílásokon, apró tetőablakokon szökve be.

– Kövessétek a szoknyaráncomat! – rikácsolta a banya, miközben elviharzott mellettük. – Aki lemarad, vagy eltéved, azt talán soha többé nem látjuk újra!

Ezt a legtöbb tanonc üres fenyegetésnek gondolta, de Zsófi látta, hogy Vakegér (és még néhányan) mindent elkövetnek, hogy a lehető legközelebb maradjanak a felügyelőnőhöz. Mint az előző este, most is ide-oda kanyargó folyosókon vonultak végig, kétoldalt számtalan szobát, termet, benyílót hagyva el. Farkas Húga a nappali fényben felfedezte, hogy az Árnyjurta óriási nemezlapjai

szinte mindenhol festményektől díszlenek. Nem keretbe szorított, vékony ecsettel és hatalmas műgonddal megalkotott képek voltak ezek. Sokkal inkább hasonlítottak a Valóság sulivécéiben látható gyerekes firkálmányokra, pálcika emberekre, sugaras napocskákra. Csupán néhány színből állt minden kép. Főleg vörös, fekete, barna és fehér vonalak adták ki a vadászjeleneteket, menekülő állatokat, táncoló sámánokat, áthatolhatatlan erdőségeket, égbe szökő hegyeket és bodor felhőpalotákat. Egyik kép sem mozdult, Zsófi mégis biztos volt benne, hogy ha volna ideje alaposan tanulmányozni őket, hosszú és izgalmas történeteket „olvashatna” ki belőlük. Az a lány, abban a faluban például...

Farkas Húga belerohant az előtte haladóba, aki váratlanul megtorpant. A tanoncok sorra nevetni kezdtek, amint meglátták, hogy mi történt.

– Ahogy mondtam: eltelt az a néhány óra, amíg a rontás hatott – zengett Rosszfű Róna hangja. Zsófi ekkor pillantotta meg a sor elején toporgó Jégszem Soyanát, akinek kopasz fejbőréből halkan sisteregve újra kinőtt dús hajkoronája. A lány ijedten pislogott, s nem mert a saját fejéhez érni. Mikor a folyamat befejeződött, a banyának muszáj volt meglöknie őt, hogy végre tovább mehessenek.

A Szörnyszívatók és Rontásúzók Árnyjurtája hatalmas épület volt, Zsófi mégis úgy gondolta, hogy ha néhány napig szabadon kóborolhatna a folyosóin, kiismerné magát. Abban azonban már nem volt biztos, hogy a sétát megúszná ép bőrrel. Az elsős bűbájképzősök közül olykor néhányan rémülten felkiáltottak, vagy csupán a nemezfalhoz lapultak, ha szemben felbukkant a Kollégium egy-egy oktatója, dolgozója, vagy személyzetének tagja. A legtöbb alkalommal, mikor valakivel találkoztak, Rosszfű Róna ügyet sem vetett az illetőre, vagy halkan

morogva, biccentve köszönt neki. Máskor azonban magasba lendítette bűbájostorát és felkiáltott:

– Menet, állj! – majd tisztelettel fejet hajtott az elhaladó felé, jól érthetően tagolva a hivatalos köszöntést: – Rontás kerülje léptét... – s itt a sámán, boszorkány, vagy egyéb szerzet neve következett. A megszólított biccentve fogadta a köszönést, szintén a megfelelő választ adva.

– Átok térüljön előled, Roszsfű néne! – s ment tovább.

Zsófi hamarosan megértette, hogy a banya az Árnyjurta tudóit és vezetőit köteles így köszönteni. Akiknek azonban csak morgott valamit, vagy éppen ügyet sem vetett rájuk, azok bizonyára a személyzet tagjai; szolgák, szakácsok, vadászok, örök lehetek.

A következő sarok után már látták a hatalmas csarnokot, ahova előző éjjel megérkeztek. Farkas Húga fázósan húzta össze magán a kötött kardigánt (a Valóságban, Budapest belvárosában soha nem vett volna fel magára ilyen holmit!), mert máris attól tartott, hogy a banya kihajtja őket a térdig érő hóba. Roszsfű Róna azonban váratlanul megtorpant, s szemközt fordult az egyik oldalsó nemezajtóval.

– Ide most bemegyünk, hogy megismerkedjete az Első Tudótokkal. Amíg ideig jöttünk, volt alkalmatok megtanulni, hogyan kell egy Árnyjurta-tanoncnak illően köszönnie. Aki elvéti...

Nem folytatta, csupán fekete szoknyájára suhintott a bűbájostorral, de ebből is mindenki értett. A nemezlap félreacsúszott, s az elsősök sorra átlépték a terem küszöbét. Odabenn szinte mellbe vágta őket a meleg, párás levegő. Zsófinak muszáj volt néhányat pislognia, mire ki tudta venni a berendezési tárgyakat. A szoba nem volt túl nagy, viszont olyan tisztességesen megtölték bútorokkal, hogy lépni is alig lehetett. Öreg komódok, könyvszekrények, festett ládák, veszélyesen ingó polcrendszerek törtek a

plafon felé, s igyekeztek kiszorítani a levegőt és fényt a helyiségből.

Középen vaskályha durmogott, aminek nyitott ajtaját éppen becsapta valaki. A hőség fullasztó hullámokban terjedt szerte, s az imént még didergő Zsófi legszívesebben kirohant volna a folyosóra, mert rosszul élt környékezte. Rosszfű Róna durva lökésekkel, karmos kezének szorításával sorba állította a tanoncokat, majd úgy nézett rájuk, mintha a vaskályhán akarná őket megsütni.

– Nocsak, az új manószutyok-szállítmány! – pöffentek a sűrű párák, majd kavargásukból egy magas fiatalember lépett elő. A tanoncok némelyike meglepetésében felnyögött. Egyáltalán nem számítottak rá, hogy az Árnyjurta egyik tudójában *Mr. Izomagyat* fogják felismerni. A széles reklámvigyorral ellátott, csillogó szemű, valóban csupa izom fickó terpeszállásba helyezkedett, és alaposan „megtervezett”, oszlopvastag karjait összefűzte széles melle előtt. Neki is melege lehetett, mivel meztelen felsőttestén patakokban csorgott a verejték, barna haja pedig rátapadt sima homlokára.

– Köszönni nem tudnak? – mordult a legény, s szemében hátborzongatóan hideg fény villant. Rosszfű Róna megemelte bűbájostorát. Több sem kellett az elsősöknek: egyszerre és torkukszakadtából kiáltották:

– Rontás kerülje... – csakhogy a tudó nevét nem ismerték.

– Átok térüljön előletek! Völgyszakajtó Zalánnak hívnak – segítette ki őket a férfi, cseppet sem barátságosan. – Én vagyok a ti Első Tudótok. A Rontó és Rémitő Lények Rendszertanát oktatom az Árnyjurtában, mivel valaha garabonciásként dolgoztam. Máshoz nincs közötök!

Első Tudó – Zsófi kezdte sejteni, hogy ez olyasmit jelent, mint a Valóságban az osztályfőnök. Egyáltalán nem örült

annak, hogy Völgyszakajtó Zalán rettenetes izmainak árnyékában kell töltenie az elkövetkező éveket.

– Ennyi mára elég, vigye őket innen! – csattant az Első Tudó hangja, s már hátat is fordított az osztálynak. Rosszfű Róna gyorsan kiterelte őket a folyosóra, alaposan nyakon teremtve az egyik lányt, aki majdnem rálépett a küszöbre.

Odakinn Zsófi boldogan szívta magába a friss levegőt, de néhány perc múlva már ismét didergett. A banya nem fűzött egyetlen szót sem ahhoz, ami Völgyszakajtó szobájában történt, de látszott rajta, hogy legszívesebben sorra *szőrunkor*-bűbájt küldene a társaságra. Ezen azonban már nem maradt ideje senkinek töprengeni, mert a következő percben az elsős bűbájképzősök megdermedtek a réműlettől.

Az Árnyjurta óriási előcsarnokába lépve már messziről látták, hogy kabátjaik nyugtalanul fészkelődve készülnek feléjük roppenni. Ekkor feltárult a bejárati nemezlap, kavargó hóförgeteggel árasztva el a termet. Zsófi két karjával takarta a szemét, de még így is látta, hogy úgy húsztámolygó, egymást segítő, szőrkuccsmás, bekecses alak lépi át a magas küszöböt. A nemezlapok a helyükre zuhantak, kívül rekesztve a hóvihart.

A kintről érkezettek mindannyian tizenéves diákok voltak. Sápadt arcukon fehér fodrokban ült a zúzvara, sötét karikák keretezték megtört fényű szemüket, lilára fagyott ajkuk remegett. Négyen két hordágyat cipeltek. A rajtuk fekvők karja tehetetlenül himbálózott a levegőben, s egyikük mellén egy törött bűbájostor hevert.

A néma menet eltántorgott az elsősök mellett. Az egyik mellékfolyosóról vajákosok siettek elő, és segítettek azoknak, akik láthatóan az ájulás szélén álltak. Azután az egész megkínzott csapat eltűnt a folyosó félhomályában.

– Kik voltak ezek? – nyögött fel valaki. Rosszfű Róna csendesen nézte a fapadlót, amin már olvadozni kezdett az imént behordott hó, majd rideg hangon válaszolt:

– Harmadikosok. Éjszakai gyakorlaton voltak. Hamarosan ti is megtudjátok, hol.

* * *

– Rendben, akkor most mindenki hunyja be a szemét és feledkezzen meg arról, hogy *van* teste!

A határozott felszólítás Pokolsári Zekétől származott, aki a friss bűbájképzősök első óráját tartotta. A görnyedt hátú, ötven körüli sámánnal a révüléstan termében találkozott először, ahova többórás bolyongás után vezette őket Rosszfű Róna.

– Nem arról volt szó, hogy ma még nem lesz tanítás? – súgta dühösen Szömöre, de senki nem válaszolt a kérdésére. A banya, miután megmutogatta nekik az Árnyjurta legfontosabb szobáit, termeit és folyosóit, egyszerűen közölte a társasággal, hogy Pokolsári sámán várja őket. A révüléstan terme az Árnyjurta emeleti szintjén kapott helyet, így felmentek a meredek falépcsőn, majd beléptek a segítő állatok festett képeivel díszített nemezajtón. Odabenn a falak minden fikarcnyi felületét sámándo-bok takarták. Volt ott kicsi, közepes és olyan hatalmas zeneszerszám is, amiről Zsófi el sem tudta képzelni, ki volna képes megszólaltatni. Középen nehéz tölgyasztal terpeszkedett, teleszórva kéregtekercecsekkel, melyek halmai mögül a ravasz tekintetű Zeke nézett fel.

– Rontás kerülje, Pokolsári sámán! – zengte egyszerre az elsősök kórusa, akiknek előzőleg Rosszfű Róna elárulta a tanerő nevét.

– Átok térüljön előletek! – biccentett vidáman a sámán, s leugrott a székről. Többen a tanoncok közül alig bírták elfojtani a nevetést, mivel kiderült, hogy Pokolsári Zeke két lábon állva alacsonyabb, mint székén ülve.